Day 15, Motzei Shabbos, 25 Adar

Impact on Youth Delayed, Not Lost

Igros Kodesh vol. 12, pg 4-6 — אגרות קודש חלק יב, ע' 4-6

3,809 — **ג'תתט**

Baruch Hashem
4 *Tishrei*, 5716
Brooklyn

Shalom u'vrachah!

Although from time to time I receive reports about you, I was pleased to receive your letter now. However, I must say that I am not satisfied with the spirit reflected in it—namely, your discouragement because, in your view, you do not see results from your efforts and work among the youth.

It is understandable that complete satisfaction is not desirable for an *askan* and *bar-poel* (community worker or activist), since it can weaken his drive, since the *yetzer* entices him to say: "You have done enough and succeeded; now others will come and continue"—nevertheless, the opposite extreme—feelings of despair and deep discouragement—is even more harmful. The weakening it causes is greater than the first extreme.

ב"ה, ד' תִּשְׁרֵי, תשט"ז
בְּרוּקְלִין.

שָׁלוֹם וּבְרָכָה!

אַף כִּי מִזְּמַן לִזְמַן מַגִּיעוֹת אֵלַי יְדִיעוֹת אוֹדוֹתוֹ, נָעַם לִי לְקַבֵּל עַתָּה מִכְתָּבוֹ, אַף כִּי מוּבָן שֶׁאֵינֶנִּי שְׂבַע רָצוֹן מִמַּצַּב הָרוּחַ הַנִּשְׁקָף בּוֹ, וְהוּא נְפִילַת רוּחוֹ עַל אֲשֶׁר לְפִי דַּעְתּוֹ אֵינוֹ רוֹאֶה פְּרִי בַּעֲמָלוֹ וּבַעֲבוֹדָתוֹ בְּתוֹכְכֵי הַנּוֹעַר.

וְאַף כִּי מוּבָן אֲשֶׁר שְׂבִיעַת רָצוֹן גְּמוּרָה שֶׁל עַסְקָן וּבַר פּוֹעֵל אֵינֶנָּה מְבִיאָה תּוֹצָאוֹת טוֹבוֹת בְּיוֹתֵר, כִּי עֲלוּלָה הִיא לְהַחֲלִישׁ אֶת הַמֶּרֶץ אֲשֶׁר בּוֹ, כֵּיוָן שֶׁהַיֵּצֶר מְפַתֵּהוּ לוֹמַר, עָשִׂיתָ דַּיְּךָ וְהִצְלַחְתָּ, וְעַתָּה יָבוֹאוּ אֲחֵרִים וְיַמְשִׁיכוּ, הֲרֵי גַּם קָצֶה הַשֵּׁנִי, הַיְינוּ רֶגֶשׁ שֶׁל יֵאוּשׁ וַאֲפִילוּ שֶׁל נְפִילַת רוּחַ חֲזָקָה, תּוֹצְאוֹתֶי' בִּלְתִּי רְצוּיוֹת וְעוֹד יוֹתֵר מַזִּיקוֹת מֵאֲשֶׁר הַתּוֹצָאוֹת מֵהַקָּצֶה

הָרִאשׁוֹן, כִּי הָרִפְיוֹן הַנִּגְרָם עַל יָדָהּ גָּדוֹל יוֹתֵר.

בְּהַנוֹגֵעַ לְגוּף הָעִנְיָן שֶׁהַנוֹעַר שֶׁהִשְׁקִיעוּ בּוֹ כָּל כַּךְ עָמָל, וּבְכָל זֶה נִסְחָף בַּזֶּרֶם הַחִילוֹנִי, הִנֵּה חֲזָקָה לְתַעֲמוּלָה שֶׁאֵינָהּ חוֹזֶרֶת רֵיקָם, אַף שֶׁלֹּא תָּמִיד מַצְלִיחָה בְּאוֹתָהּ הַמִּדָּה שֶׁאֵלֵי' שׁוֹאֵפִים וּמְקַוִּים, וְעוֹד זֹאת אֲשֶׁר לִפְעָמִים תְּכוּפוֹת בְּיוֹתֵר הַתּוֹצָאוֹת נִרְאוֹת רַק לְאַחַר זְמַן מִכַּמָּה וְכַמָּה סִיבּוֹת, וְלִפְעָמִים רַבּוֹת מִתְאַחֵר עַד שֶׁמִּסְתַּדֵּר הַמְּחוֹנָךְ וְהַמּוּשְׁפָּע בְּחַיֵּי מִשְׁפָּחָה, שֶׁאָז אֵינוֹ בַּעַל שִׁינּוּיִם כָּל כָּךְ, מֵבִיא בְּחֶשְׁבּוֹן אֶת כָּל הָעָבַר עָלָיו וּמַצָּבוֹ בַּהֹוֶוה, וְאָז גַּם הַתְּקוּפָה שֶׁקִּבֵּל הַשְׁפָּעָה מֵאִישׁ פְּלוֹנִי בְּמָקוֹם פְּלוֹנִי, נִכְנֶסֶת בְּחֶשְׁבּוֹן זֶה וִיכוֹלָה לְהַכְרִיעַ אֶת כַּף הַמֹּאזְנַיִם לַצַּד הַטּוֹב.

Regarding your main concern—that the youth in whom so much effort was invested have nevertheless been swept away by the secular current: *chazakah l'ta'amulah she'einah chozeres* ***rei'kam*** — "the effectiveness of persistent effort is assured" even if it does not always succeed to the degree for which we strive and hope.

Moreover, it is often that the results are seen only after a long time, for many reasons. Frequently, the visible results are delayed until the student settles into family life. At that point, when he becomes more stable; he takes stock of his past and of his present circumstances—and then, the period during which he received influence from a certain person in a certain place also enters into that reckoning and can tip the scales to the good.

וְעוֹד זֹאת, וּבְהֶקְדֵּם הַמְּסוּפָּר עַל רַבֵּנוּ עֲקִיבָא, אֶחָד מִגְּדוֹלֵי הַתַּנָּאִים, וּמֵעַמּוּדֵי הַתּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה שֶׁלָּנוּ, שֶׁמְּסַפְּרִים חֲכָמֵינוּ זִכְרוֹנָם לִבְרָכָה אוֹדוֹתוֹ, אֲשֶׁר אַרְבָּעִים שָׁנָה הָיָ' מְלַמֵּד מַשְׁפִּיעַ וּמְחַנֵּךְ וְנָשִׂיא, וְהָיָ' לוֹ אַרְבָּעָה וְעֶשְׂרִים אֶלֶף תַּלְמִידִים, תַּלְמִידִים בְּעֶרְכּוֹ, זֹאת אוֹמֶרֶת שֶׁלְּפִי מַצַּב יְדִיעוֹתֵיהֶם וְאוֹפְיָם, רַב וּמַשְׁפִּיעַ שֶׁלָּהֶם צָרִיךְ הָיָ' לִהְיוֹת בִּמְמַדֵּי אִישׁ כְּרַבִּי עֲקִיבָא, וּמִפְּנֵי סִיבָּה הִנֵּה מֵתוּ כּוּלָּם רַחֲמָנָא לִיצְלַן

Furthermore, consider the well-known story about Rabbi Akiva, one of the greatest of the *Tannaim* and one of the pillars of the *Torah she'baal peh*. Our Sages relate that for forty years he was a teacher, *mashpia*, and educator, and a *nasi*; and he had twenty-four thousand students "of his caliber," meaning that given their knowledge and character, only someone of Rabbi Akiva's stature could have been their *rav* and *mashpia*.

Yet for a certain reason they all passed

וַעֲלוּלָה הָיְתָה הַתּוֹרָה שֶׁתִּשְׁתַּכַּח מִיִּשְׂרָאֵל, וְהֶעֱמִיד רַבִּי עֲקִיבָא חֲמִשָּׁה תַּלְמִידִים, וְהֵם הֶחֱזִירוּ אֶת כָּל הַתּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה וְהֶפִּיצוּהָ בְּיִשְׂרָאֵל בִּזְמַנָּם וּבְדוֹרָם, וְנִמְסְרָה דּוֹר אַחַר דּוֹר עַד שֶׁבָּאָה אֵלֵינוּ וּלְבָנֵינוּ וְלִבְנֵי בָנֵינוּ עַד עוֹלָם.

away, and the Torah was in danger of being forgotten from the Jewish people. Rabbi Akiva then established five students, and they restored the entire *Torah she'baal peh* and spread it among the Jewish people in their generation. Through them it was transmitted from generation to generation, until it reached us, our children, and our grandchildren forever.

– פָּשׁוּט שֶׁאֵין תּוֹרָתֵנוּ סֵפֶר סִיפּוּרִים בְּעָלְמָא, כִּי אִם תּוֹרָה כְּמַשְׁמָעָהּ לְשׁוֹן הוֹרָאָה, אֲשֶׁר כָּל עִנְיָן שֶׁבָּהּ, מְלַמֵּד הוּא וּמוֹרֶה דֶּרֶךְ לְכָל אֶחָד וְאַחַת, וּבִיחוּד סִיפּוּר הַנַּ"ל הוּא מוֹפֵת חַי אֲשֶׁר עַל הָאָדָם לְנַצֵּל כִּשְׁרוֹנוֹתָיו בְּכָל הָאֶפְשָׁרִי, וְאֵיזֶה תּוֹפָעָה שֶׁלֹּא תִּפְגַּע בּוֹ בַּעֲבוֹדָתוֹ זוֹ, אֵינֶנּוּ רַשַּׁאי שֶׁתִּפְעוֹל עָלָיו אֵיזֶה נְמִיכַת רוּחַ, וַאֲפִילוּ אִם הוּא חַס וְשָׁלוֹם עַל דֶּרֶךְ הָאָמוּר לְעֵיל, אֲשֶׁר עָמָל שֶׁל כַּמָּה שָׁנִים אָבַד בְּתוֹהוּ, כְּפִי הַנִּדְמֶה לְעֵינֵי בָשָׂר, עָלָיו לְהַמְשִׁיךְ בְּמֶרֶץ וּבְשִׂמְחָה בַּעֲבוֹדָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה, וְסוֹף כָּל סוֹף בְּוַדַּאי יַצְלִיחַ, אַף שֶׁאֶפְשָׁר עַל דֶּרֶךְ הָאָמוּר לְעֵיל שֶׁבְּמִסְפָּר גָּדוֹל לֹא הִצְלִיחַ אוֹ שֶׁלֹּא עָשׂוּ פְּרִי, הֲרֵי שֶׁבְּכַמּוּת קְטַנָּה יַצְלִיחַ הַצְלָחָה מוּפְלָגָה, שֶׁתְּמַלֵּא אֶת כָּל הַחִסָּרוֹן וְתַשְׂבִּיעַ רְצוֹנוֹ בְּעַד כָּל הֶעָמָל אֲשֶׁר עָמַל, וּכְלָשׁוֹן הַכָּתוּב הַמּוּבָא עַל יְדֵי חֲכָמֵינוּ זִכְרוֹנָם

Clearly, our Torah is not, *chas v'shalom*, merely a book of stories; rather it is Torah in the full sense of the word—*hora'ah*, "instruction," since every matter within it teaches and guides each person. This story in particular is a living example that one must use all his abilities to the fullest extent possible, and nothing he encounters in the course of his work gives him permission to become discouraged.

Even if, *chas v'shaom*, it appears to your physical eyes that years of toil have been lost in vain— you must continue your holy work with energy and joy. In the end you will certainly succeed. Even if many efforts did not bear fruit, a small number may succeed extraordinarily, making up for all the deficiency and satisfying you for all your toil.

As in the the *possuk* cited by our Sages says: "In the morning sow your seed, and in the evening do not let your hand rest, for you do not know which will prosper."

הַכָּתוּב הַמּוּבָא עַל יְדֵי חֲכָמֵינוּ זִכְרוֹנָם לִבְרָכָה: יְבָמוֹת סב, ב. קֹהֶלֶת יא, ו.

The verse cited by our Sages: *Yevamos* 62b; *Koheles* 11:6.

לִבְרָכָה בְּסִיפּוּר הַנַּ"ל, בַּבֹּקֶר זְרַע זַרְעֶךָ וְלָעֶרֶב אַל תַּנַּח יָדֶיךָ, כִּי אֵינְךָ יוֹדֵעַ אֵיזֶה מֵהֶם יוּכְשַׁר.

בְּוַדַּאי צָרִיךְ לְהִתְעוֹרֵר רֶגֶשׁ שֶׁל מְרִירוּת, עַל כָּל אֶחָד וְאַחַת הַנּוֹטֶה מִדֶּרֶךְ הַיְשָׁרָה מִדֶּרֶךְ הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה, אֲפִילוּ אִם נְטִיָּיתוֹ זוֹ הִיא רַק לְיָמִים סְפוּרִים וּבְעִנְיָנִים קַלִּים, כִּי כָּל רֶגַע וְרֶגַע יָקָר הוּא, וְכָל פְּעוּלָּה וּפְעוּלָּה רַבַּת עֵרֶךְ, וּבִפְרָט צָרִיךְ לִהְיוֹת רֶגֶשׁ מְרִירוּת זוֹ אֵצֶל הַמְחַנֵּךְ וְהַמַּשְׁפִּיעַ, אֲבָל הַמַּסְקָנוֹת מִמְּרִירוּת זוֹ הֵן, אֲשֶׁר בְּוַדַּאי צָרִיךְ לְהוֹסִיף אוֹמֶץ בַּעֲבוֹדָתוֹ אֲשֶׁר עַד עַתָּה, לְשַׁפְּרָה וּלְהַשְׁלִימָהּ, וַהֲרֵי כְּלָל כָּלוּ, אֵין לְךָ דָּבָר הָעוֹמֵד בִּפְנֵי הָרָצוֹן, וְלֹא רַק בְּנוֹגֵעַ לְתַלְמִידִים חֲדָשִׁים וּלְמוּשְׁפָּעִים חֲדָשִׁים, אֶלָּא גַּם בְּהַנּוֹגֵעַ לְאֵלּוּ שֶׁלְּעֵת עַתָּה לֹא נִרְאֵית הַשְׁפָּעָתוֹ בָּהֶם, אוֹ שֶׁנֶּעֱלְמָה מֵעֵינֵי בָשָׂר, וְעוֹד בְּיֶתֶר שְׂאֵת.

Certainly one should feel bitterness when any individual strays from the straight path of Torah and *mitzvos*—even if only for a few days or in minor matters—because every moment is precious and every act of great value. This bitterness should be especially felt in the educator and *mashpia*. But the conclusion to be drawn from this bitterness must be an increase in resolve and effort—to improve and complete one's work. Our Sages established the principle: "nothing stands in the way of the will." This applies not only to new students and *mushpaim*, but also to those in whom no influence is currently visible—or whose change is not yet apparent to the eye—and even more so.

וְצָרִיךְ לְהָבִיא וּלְהַסִּיק בְּחֶשְׁבּוֹן אֲשֶׁר דֶּרֶךְ הַפְּשָׁרָה, אֵינָהּ מַצְלִיחָה בִּכְלָל, וּבְיִחוּד בֵּין הַנּוֹעַר, כִּי טַעֲנָתָם פְּשׁוּטָה, שֶׁאִם אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת פְּשָׁרָה לִשְׁלִישׁ וְלִרְבִיעַ, אֶפְשָׁר גַּם כֵּן לְהַגְדִּילָהּ וְלַעֲשׂוֹת פְּשָׁרָה פְּשָׁרָה לְמֶחֱצָה וּלְיוֹתֵר, וְעוֹד זֹאת, אֲשֶׁר אִם הַדָּבָר סוֹבֵל פְּשָׁרוֹת, הֲרֵי זֶה עַצְמוֹ רְאָיָ' שֶׁאֵינוֹ הָאֱמֶת, כִּי דַּרְכֵי הַשֶּׁקֶר מְרוּבּוֹת הֵן, אֲבָל דֶּרֶךְ הָאֱמֶת

One must also recognize that the path of compromise does not truly succeed, especially with youth. Their argument is simple: if compromise is possible in a third or a quarter, it is also possible to expand and make a compromise of half and more. Moreover, if something tolerates compromise, this itself proves that it is not absolute truth—for the ways of falsehood are many, but the way of

דֶּרֶךְ הַפְּשָׁרָה: רְאֵה בָזֶה גַּם לְעֵיל חֵלֶק ז' אִגֶּרֶת ב'ק. חֵלֶק ט' ב'תתקסג וּבְכַמָּה מְקוֹמוֹת. לְקַמָּן ג'תתיב. ג'תתקכח.

The path of compromise: see also above, Vol. 7, Letter 2 (beginning Vol. 9, Letter 2963) and elsewhere; below: 3,812; 3,828; etc.

truth **is one**.

True, it is impossible to transform a student in a single moment into a complete person—and that change must come gradually, from lighter matters to more serious ones—nevertheless, at the time of the outreach itself, it is necessary to explain that the matters being demanded do not represent the **complete** ideal. For every Jew is obligated in all 613 *mitzvos*; only that, taking his present state into account, one begins with this specific area, since he is not yet ready at present to accept everything at once.

Furthermore, truth does not tolerate duality; and regarding our people—"one nation in the land"—any duality is foreign to us and beyond us, even if for a short time it is accepted for various reasons. Just as we have only one *Hashem*, so too we have only one Torah—holy, from the very first utterance, "I am *Hashem* your G-d," so too, through **all** the rest of its letters and words from beginning to end. There is no need to fear that youth will not accept this; experience shows the opposite. It is a precisely clear and uncompromising truth that they accept—even if in practice they have not yet reached the level to withstand all life's tests.

The central point of all the above is this: every person who has influence—especial-

הִיא אַחַת, וְאַף שֶׁרוֹאִים שֶׁאִי אֶפְשָׁר לַהֲפוֹךְ אֶת הַתַּלְמִיד אוֹ תַּלְמִידָה בְּבַת אַחַת וְלַעֲשׂוֹתוֹ אָדָם הַשָּׁלֵם, וְשִׁינּוּי אֶפְשָׁרִי הוּא רַק לְאַט לְאַט וּמִן הַקַּל אֶל הַכָּבֵד, הִנֵּה בִּשְׁעַת הַתַּעֲמוּלָה עַצְמָהּ מוּכְרַחַת הַהַסְבָּרָה, שֶׁהַדְּבָרִים אֲשֶׁר אוֹתָם דּוֹרְשִׁים מֵאִתּוֹ, אֵין הַכֹּל הֵם וְאֵינָם מְמַצִּים אֶת הַשְּׁלֵימוּת, כִּי כָּל אֶחָד וְאַחַת מְחוּיָּב בְּכָל הַתַּרְיַ"ג מִצְוֹת, וְרַק שֶׁבְּהִתְחַשֵּׁב עִם מַצָּבוֹ, מַתְחִילִים אִתּוֹ בְּעִנְיָן פְּלוֹנִי וּפְלוֹנִי, כֵּיוָן שֶׁאֵינוֹ מוּכְשָׁר לְעֵת עַתָּה לְקַבֵּל הַכֹּל בְּיַחַד, וְעוֹד זֹאת, אֲשֶׁר אֵין הָאֱמֶת סוֹבֵל שְׁנִיּוּת, וּבְנוֹגֵעַ לְעַמֵּנוּ גּוֹי אֶחָד בָּאָרֶץ, הֲרֵי כָּל שְׁנִיּוּת מִמֶּנּוּ וָהָלְאָה, אֲפִילּוּ אִם לִתְקוּפָה קְצָרָה מְקַבְּלִים אוֹתָהּ מִפְּנֵי כַּמָּה סִיבּוֹת, וּכְמוֹ שֶׁאֵין לָנוּ אֶלָּא אֱלֹקָה אֶחָד כָּךְ אֵין לָנוּ אֶלָּא תּוֹרָה אַחַת, אֲשֶׁר קְדוֹשָׁה הִיא כְּמוֹ בְּדִבְּרָה הָרִאשׁוֹנָה אָנֹכִי ה' אֱלֹקֶיךָ כֵּן גַּם בְּכָל שְׁאָר הָאוֹתִיּוֹת וְהַתֵּיבוֹת אֲשֶׁר מֵרֵאשִׁיתָהּ וְעַד סוֹפָהּ, וְאֵין לְהִתְיָרֵא אֲשֶׁר הַנּוֹעַר לֹא יְקַבֵּל זֶה, כִּי רוֹאִים בְּמוּחָשׁ אֶת הַהֵיפֶךְ, אֲשֶׁר דַּוְקָא הָאֱמֶת הַגָּלוּי וּבְלִי פְּשָׁרוֹת מִתְקַבֵּל אֶצְלָם, אַף שֶׁבְּחַיֵּיהֶם הַמַּעֲשִׂים עֲדַיִין לֹא הִגִּיעוּ לְמַדְרֵיגָה לַעֲמוֹד בְּכָל הַנִּסְיוֹנוֹת הַנִּפְגָּשִׁים בְּחַיֵּי הָאָדָם.

הַנְּקוּדָה הַתִּיכוֹנִית מִכָּל הָאֵרִיכוּת הָאֲמוּרָה הִיא, אֲשֶׁר עַל כָּל

אֶחָד וְאַחַת מִבַּעֲלֵי הַשְּׁפָעָה וּבְיִ־חוּד בִּשְׂדֵה הַחִינּוּךְ הַכָּשֵׁר, לַעֲבוֹד בְּכָל מִרְצוֹ וִיכוֹלְתּוֹ בַּעֲבוֹדָה קְדוֹשָׁה זוֹ, וְאַף שֶׁאָסוּר לוֹ לְוַותֵּר אֲפִילוּ עַל הַגָּרוּעַ שֶׁבֵּין תַּלְמִידָיו, אָסוּר לוֹ גַּם כֵּן לְרַפּוֹת יָדָיו מִמְּלַאכְתּוֹ מְלֶאכֶת שָׁמַיִם זוֹ, אִם רוֹאֶה בִּלְתִּי הַצְלָחָה בַּעֲבוֹדָתוֹ, וְסוֹף סוֹף דְּבָרִים הַיּוֹצְאִים מִן הַלֵּב נִכְנָסִים אֶל הַלֵּב, וּבְמֶשֶׁךְ הַזְּמַן יִרְאֶה פְּרִי טוֹב בַּעֲמָלוֹ.

ly in the field of *chinuch hakasher*—must work with all his strength and ability in this holy task. Just as it is forbidden for him to give up even on the weakest of his students, so too he may not allow himself to slacken in this Heavenly work if he does not see success. Ultimately, "words that come from the heart enter the heart," and in time he will see good fruit from his labor.

מוּבָן שֶׁאִם בְּכָל עִנְיְנֵי הָאָדָם זְקוּקִים לְעֵזֶר מִן הַשָּׁמַיִם, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה בַּעֲבוֹדַת הַחִי־נּוּךְ, אֲשֶׁר הַכֹּחוֹת הַמְנַגְּדִים עַל ה' וְתוֹרָתוֹ, נִלְחָמִים בָּזֶה בְּכָל הָאֶמְצָעִים וְהָאוֹפַנִּים, וּלְהוֹסָפָה בְּעֵזֶר מִן הַשָּׁמַיִם צָרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל עַל יְדֵי שְׁלֵימוּת עַצְמוֹ וּבְעִנְיְנֵי עַצְמוֹ, וְהָעִנְיָן כִּפְשׁוּטוֹ בַּחַיִּים הַיּוֹם יוֹמִים, מַתְאִים לְתוֹרָתֵנוּ תּוֹרַת חַיִּים וּמִצְוֹתֶי', וְאֵין זֶה סְתִירָה לַעֲבוֹדָה עִם הַזּוּלַת, וְאַדְּרַבָּה אַחַת מְסַיַּעַת לַחֲבֶרְתָּהּ.

It is understood that if, in all matters of a person's life, one requires assistance from Heaven, then how much more so in the work of education, where the forces that oppose *Hashem* and His Torah wage war by every means and method. And to increase Heavenly assistance, one must strive for personal integrity in one's own daily life, living in accordance with our Torah—*Toras chayim*—and its *mitzvos*. This does not contradict working with others; on the contrary, one supports the other.

יְשַׂמְּחֵנִי אִם אֲקַבֵּל מִכְתַּב יְדִיעוֹת מִמֶּנּוּ שֶׁמַּמְשִׁיךְ בַּעֲבוֹדָתוֹ בַּהַשְׁפָּעָה הָרְצוּיָ' בְּחוּגוֹ וּבִסְבִיבָתוֹ, הַשְׁפָּעָה בְּרוּחַ יִשְׂרָאֵל סַבָּא בְּמָרֶץ הַהוֹלֵךְ וְגָדוֹל מִזְּמַן לִזְמַן, וְתִקְוָתִי חֲזָקָה אֲשֶׁר כַּעֲבוֹר מֶשֶׁךְ זְמַן לֹא אָרוֹךְ, יוּכַל לְבַשֵּׂר גַּם כֵּן שֶׁנִּרְאִים פֵּירוֹת בַּעֲבוֹדָתוֹ.

I will be glad if I receive a letter informing me that you are continuing your work, exerting the desired influence within your circle and surroundings—an influence in the spirit of *Yisrael Saba,* authentic Jewish tradition — with ever-growing energy. And I strongly hope that before long you will also be able to report visible fruits from your labor.

At the beginning of this new year, I extend to you the traditional blessing: a *shana tova umesukah*, a year of success in your personal matters, and success in the proper direction in your communal work. I would appreciate it if you would convey my blessings to your students and those you influence, especially those who visited together with you.

With blessing.

וּבִימֵי תְּחִלַּת שָׁנָה זוֹ, הִנְנִי לְאַחֵל בַּנּוּסָח הַמְּקוּבָּל וְהַמְּסוּרָתִי, שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה, שְׁנַת הַצְלָחָה בָּעִנְיָנִים הַפְּרָטִים וְהַצְלָחָה בַּכִּיוּוּן הָרָצוּי בַּעֲבוֹדָתוֹ בָּעִנְיָנִים הַכְּלָלִים, וְתוֹדָתִי אֲמוּרָה מֵרֹאשׁ אִם יִמְסוֹר אִיחוּלַי אֵלֶּה לְמוּשְׁפָּעָיו וְתַלְמִידָיו, וּבְיִחוּד לְאֵלּוּ אֲשֶׁר בִּיקְּרוּ אִתּוֹ עִמּוֹ.

בִּבְרָכָה.